

MUSEO MUNICIPAL DE OURENSE

Edita:
Concellaría de Cultura

Concelleira de Cultura:
María Isabel Pérez González

Técnica Áreas Museísticas
e Espazos Expositivos:
Eva Torres Rodríguez

Textos:
© Cuqui Piñeiro
© Mercedes Troyano
© Cristina Carballeda
© Fernando Barreira

Traduccións
Galego:
Mónica Fernández Valencia
Servizo de Normalización Lingüística
(Concello de Ourense)
Inglés:
Oscar Iglesias Álvarez

Fotografía:
© Miki-fotógrafo

Deseño e maquetación:
Planos publicidade

Fotomecánica e impresión:
XXXXXXXXXX

Depósito legal
XXXXXXXXXX

**CONSECUENCIAS
1980/2010
FERNANDO BARREIRA
30 AÑOS DE OBSESIONES**

Barreira Artista na súa pintura e escultura semella un mapa que pretende non ser empregado como tal, senón para traducir as súas pinceladas e xestos artísticos chegando a presentación dunha idea inicial que toma vida co traballo final.

En Antesdonte e en pasadomañá o máis suxerinte desta exposición é que se GOCE. Con maiúsculas, un espectáculo artístico que o Museo dos ourensáns como custodio dos Fondos Museísticos mostra ofrecendo tendencias que reunidas dun xeito suxerinte, poidan sorprenderles e facerles reflexionar sobre cal é hoxe a Arte pictórica e escultórica.

Presenta unha función integradora constante e presente nas súas obras, que converten a obra de Barreira na CONSECUENCIA da súa Arte. Case sesenta son as obras que na primavera do 2010 imos observar, estudar e como non viaxar polo tempo e pola Arte deste ourensán de sangue artístico.

Isabel Pérez González
Concelleira de cultura

Está dentro e fóra da súa obra, é un despregue de tempos a respecto dunha tradición pictórica onde o contexto se traduce en contido.

Barreira salienta personaxes e situacións para xustificar o sentimento radical e enraizado no seu corazón e mente.

Esta exposición trata de capturar a representación e as súas crises como mediadores entre o artista e o receptor. É unha dedución da verdade Barreira coas outras verdades converténdose nun conxunto de ideas abertas que esixen desenvolvemento no tempo e perspectiva persoal.

Cando os xestos excedidos se omiten e transparentan, a condición barroca do Barreira artista disimúlase pero está máis presente ca nunca. É como se a súa obra se rizase, pregase ou fusionase coa escuridade das cores da súa paleta.

Trazos duros e permanentes nos lenzos describen as CONSECUENCIAS da pintura de acción, a expresión. Deste xeito as pinturas e esculturas que nacen e se desenvolven desde a linguaxe funcionan como memoria condensada que encerra tantas preguntas como respuestas tratando de derivar nun neobarroco indiscutible.

A monumentalidade da obra de Barreira consegue transformar unha paisaxe familiar en algo inquietante, unha obra clásica da nosa cultura nun amplio espazo de acusadas perspectivas que transportan a arquitectura en manchas e cores que dan formas a figuracións de instalacións. En definitiva o Mundo Barreira é unha agradable consecuencia da súa maneira de mirar e a nosa de capturar.

Eva Torres Rodríguez

Técnica Áreas Expositivas-Espazos Museísticos

Esta exposición de Fernando Barreira, pola súa amplitud e selección de obra acaba por converterse en toda unha antoloxía do seu ideario artístico. Case diría un autorretrato que plasma ata hoxe as súas ben definidas obsesiós.

É posible que estas obsesiós permanezan inalterables, do mesmo xeito que é moi probable que muden de tratamento formal co tempo, pero sempre terán o propio artista como suxeito e fonte directa de inspiración.

El experimenta consigo mesmo, quere converterse na súa propia icona, e xa que logo, na medida en que a súa obra e a súa vida se fusionan, é fácil confundirse. Formula unha visión absolutamente antropocéntrica, exercitándose na vida como pluscuamperfecto egocéntrico. Barreira aliméntase de material humano, na procura de emocións, falsidades, miserias e vaidades. Neste campo é implacable. Hai, na súa posta en escena, unha mistura de sentimientos irónicos, cínicos mesmo cómicos, tamén si é necesario vulgares que, a xeito de escarnento, áinda provocan unha segunda puñalada. A súa doutrina é herética, excéntrica, aparentemente arbitraria. A falta de prexuízos incítalle a cometer diabururas coa desvergoña do home que xoga a ser artista maldito. Pero detrás está a denuncia persistente que sinala co dedo e cunha lucidez amarga gran parte das claves do sufrimento humano. As claves son a provocación sen intencións moralizantes, incluso ás veces ata ambigua. Pero ten a habilidade en remexer nas feridas que todos identificamos como universais.

Perdoar pola insistencia, pero quero indicar que a personalidade de Barreira é irresistible e, polo xa dito, a súa obra tamén. Así pois, analizar a obra deste artista non resulta tan doado se non queremos quedar atrapados por estas chiscadelas ou obviedades. É obrigado desenmarañar a imaxe mesma na que o artista está atrapado.

A súa ampla formación académica antóllaselle irrelevante, porque domina o debuxo, a cor, a técnica, cunha extraordinaria habilidade compositiva. Non é xa frecuente atoparse un artista que toque tantos campos, que esprema ese gran número de recursos cuns resultados tan sorprendentes e novidosos. Nese sentido Barreira é único e inclasificable. O enxeño e entusiasmo creativo acompañado da facilidade plástica permítelle entrar en calquera terreo. E cando entra nun novo campo quere mandar. Non admite vaguidades. Pero quizais a mellor ferramenta é a súa capacidade de observación. Ái ten o alimento cara un mundo infinito de formas e ideas. Como artista de formación contemporánea pódese considerar un clásico, bebe e nútrese de todos os ismos do S. XX, como ten de ser en calquera artista actual, pero Barreira, ademais, descúbrenos a súa grande debilidade, o Museo do Prado. Imaxino a este artista devorando, diría más, engulindo todas e cada unha das numerosísimas obras desde o barroco español ás pintura negras de Goya, desde o manierismo italiano á pintura flamenca e a escola holandesa do XVII. E tres obsesiós, Velázquez, El Bosco e recentemente outro inclasificable, Francis Bacon.

A pesar de experimentar en distintos soportes, pintura, escultura, debuxo, deseño, .. e con solucións formais diferentes en cada caso, todas teñen o mesmo fío condutor, o ser humano

Due to the scope and selection of works, this exhibition of Fernando Barreira has become an anthology of his artistic ideals, almost a self-portrait that captures his well-known obsessions. It is possible that these obsessions remain unchanging, just as it is very likely that their formal treatment will change in time, but the artist will always be the subject and direct source of inspiration.

He experiences with himself, he wants to become his own icon, which is easy to confuse as his work and his life are merging. He formulates a completely anthropocentric vision, experiencing life in a perfectly self-centered way. Barreira feeds himself on human material, looking for emotions, falsehood, misery and vanities. He is relentless in this field. There is a mixture of ironic, cynical and even comic feelings in his mise en scène, which are also vulgar and may stab you twice as a lesson. His doctrine is heretical, eccentric, seemingly arbitrary. His lack of prejudice incites him to be shamelessly naughty as the man playing to be a cursed artist. But behind this there is a persisting claim pointing with bitter clarity to many keys of human suffering. The keys are provocations without any morality intended, even sometimes ambiguous. But he has the ability to poke into the wounds that we identify as universal.

Sorry for insisting, but I want to stress that Barreira's personality is irresistible, and his work too for the aforementioned reasons. Thus, analyzing this artist's work is not so easy unless we want to get caught by nods and obvious remarks. It is required for us to unravel the image in which the artist is stuck.

His broad academic training is irrelevant to him, as he masters drawing, colour and technique with extraordinary compositional skills. It is uncommon to meet an artist who touches on so many fields, who squeezes so many resources with such amazing and original results. In that sense, Barreira is unique and indescribable. His creative enthusiasm and wit, together with his plastic ease, let him enter any field. And he wants to rule in every new domain. He doesn't admit any vagueness. But maybe his best tool is his capacity to observe. There he has food for an endless world of forms and ideas. As an artist with a contemporary background, he may be considered a classic. He drinks and nourishes from every -ism movement in the 20th century, as any current artist should, but he also shows his great soft spot, the Prado Museum. I imagine him devouring, swallowing each and every one of those works, from Spanish Baroque to Goya's black paintings, from Italian Mannerism to Flemish painting and the 18th century Dutch school. And three obsessions: Velázquez, Hieronymus Bosch and recently the indescribable Francis Bacon.

Although he experimented in various media such as painting, sculpture, drawing and design with different formal solutions in each case, all of them share the same thread: the human being in this harder than pure life, who insists on being its own interpreter without any spirituality. For better or for worse, we are all identified to and sometimes smile with excesses and extremes, with the most questioned human vices and virtues.

His oil paintings are his most demanding works, the ones with more creative and technical

nesta vida, más dura que pura, que sen asomo de espiritualidade, empéñase en ser intérprete de si mesmo. Para ben ou para mal, todos identificamos, e ás veces sorrimos, cos excesos e extremos, cos vicios e virtudes humanas más cuestionadas.

Os óleos son o seu traballo máis esixente, de máis presión creativa e técnica, figuración individual ou en grupo, marcando un escenario real ou imaginario, manifesto ou suxerido, e onde a temática é ese mundo íntimo, transgresor e desapiadado da soildade humana. O sexo sempre presente, convértese nunha caricatura, descarnada ou desinhibida pero innominable, parodia grotesca de mundos arrabaldeiros ou aparentemente marxinais.... Ou os pecados capitais en maiúsculas,... todo e moito más, aderezado cunha posta en escena teatral e carnavalesca. A representación escenográfica desempeña un papel fundamental no mundo persoal de Fernando Barreira, igual que a fantasía amplía a súa imaxinación, que obriga a ver a obra, no seu conxunto, como un escenario da vida terreal.

Cando pinta, a figura é o más importante, protagonista absoluta do motivo ou a escena. Pode ser pintura plana pero tamén fai concesións ao volume. Cando isto ocorre, reforza a liña remarcando a silueta que a súa vez queda axustada ao marco, como se quixese comprimila, "Doña Luisa en la ducha", "El puñetazo de Doña Luisa", "La peineta". Quere planos de cor, excesos cromáticos, quere manipular o óleo sen límites ata o punto de converter a técnica nunha obsesión.

Tamén pode pasar o efecto contrario. Un cadro case monocromo, cunha imaxe plana, en primeiro plano e sen perspectiva. O suxeito convértese en obxecto. Algún detalle que destaque ou xustifique o motivo e nada máis. É o caso de "El boxeador" ou "El desprecio".

E sempre o contraste no tratamento de fondo e forma. A forma é como un delicado traballo miniaturista de grande formato, paciente e minucioso, delicado e xeneroso. O fondo responde a unha presenza brusca e poderosa, case agresiva, "La violencia", "La mala vida", "La mala suerte", "La mala prensa".

No caso dos debuxos, a idea é a inmediatez, a fluidez da liña co apoio cromático e a temática de seguir indagando nos vicios humanos. Pero gozando dun traballo virtuosista. O enfoque é mais optimista, a minuciosidade do debuxo, a precisión de liña, a obsesión polo detalle. Barreira ten recursos creativos para resolver sen prexuízos calquera fórmula que axude a ese mundo fantástico. Cando apuntamos a "El Jardín de las Delicias", homenaxea ese mundo de El Bosco, imaxinario, impredicible, caótico, mistura de técnicas, bronce, óleo, cartolina, brancos,... expresividade de todovalo como forma de ataque.

Os recortables son un recurso extravagante, efectista, enxeñoso. A pesar do traballo preciso, laborioso e detallista parece, só parece, que se despreocupa do concepto, do motivo da obra, que case se libera das súas obsesións. Ironicamente consegue atraer toda a atención cara á escena que está narrando deixando o espectador perplexo ante un resultado tan brillante. Vémolo en obras recentes como "La humana pesca", "La vendimia" ou "Venecia".

Os collages son unha fusión de pintura e debuxo, incorpora elementos cromáticos, pero tampouco ten problema en admitir todo o que ten a man. Metais, teas, fíos, refugallos de trasteiro de costura. Todo vale, se vale o resultado. Cada un é diferente, único e xenial. E francamente o seu maior acerto é a frescura que, só aparentemente, parece froito dunha casualidade caprichosa.

pressure. They are individual and group figurations, in a real or imaginary setting which may be showed or suggested, and their subject is human loneliness' transgressor, merciless inner world. Sex is always present and becomes a stark, uninhibited but nameless caricature, a grotesque parody of poor and apparently marginal worlds... And also the deadly sins in capital letters, all and more livened up with a theatrical and carnivalesque mise en scene. Scenography plays a key role in Fernando Barreira's personal world; fantasy expands his imagination, and makes us see his whole work as a scene of life on earth.

When he paints, figure is the most important element, the absolute protagonist of the motif or the scene. These paintings may be flat, but he also makes concessions to volume. When this happens, the line is reinforced by marking the silhouette, which is also adjusted to the frame, as if compressed: "Doña Luisa en la ducha", "El puñetazo de Doña Luisa", "La peineta". He wants levels of colour, chromatic excesses, to manipulate the oil without limits to the point of turning technique into an obsession.

He can also look for the opposite effect: an almost monochromatic painting, with a flat image in the foreground and no perspective. The subject becomes object, just a detail to highlight or justify the motif and nothing else. This is the case of "El boxeador" and "El desprecio".

And there is always contrast on the treatment of content and form. Form is like a delicate miniaturist work in large format, patient and meticulous, gentle and generous. Content responds to a sudden and powerful, almost aggressive presence: "La violencia", "La mala vida", "La mala suerte", "La mala prensa".

His drawings are about the immediacy and fluidity of the line with the support of colour, and the subject is still the questioning of human vices, but through a virtuous work. His approach is more optimistic, the attention to detail in drawings and the precision of the line. Barreira has creative resources to resolve without prejudices any formula that helps his fantasy world. His work "El Jardín de las Delicias" is a tribute to Hieronymus Bosch's imaginary, unpredictable, chaotic world, by mixing techniques such as bronze, oil, cardboard, whites... Anything-goes expressiveness as a way of attack.

Cutouts are an odd, effective, ingenious feature. Despite they require a precise, laborious and meticulous work, he seems (just seems) unconcerned with the work's concept or motif, free from his obsessions. Ironically, he attracts all the attention to the scene he narrates, leaving the viewer perplexed before such a brilliant result. We can see this in more recent works such as "La humana pesca", "La vendimia" and "Venecia".

Collages are a fusion of painting and drawing, incorporating elements of colour, but it's OK for him to include all he has at hand. Metals, fabrics, yarns, waste from the sewing kit. Anything goes if the result works. Each one is different, unique and brilliant. Frankly, his biggest hit is his freshness, which (just apparently) seems the result of a capricious coincidence.

Coincidences between Barreira and Bacon are ironic in their vital significances, as well as in their fascination for all that is emotional, for traumatic horror and ultimately for the observation of human condition with an air of mystery. But the difference is that even when he is overdramatizing, Barreira points to visual immediacy without psychological background.

Before leaving the eye to rest on this extensive visual and material world, the verbal value of the contents and the literary meanings in the titles of his works should be highlighted. Here

A coincidencia de Barreira con Bacon é irónica en significacións vitais así como pola mesma fascinación por todo o emocional, polo horror traumático e, en definitiva, a observación da condición humana acompañada sempre dun aire de misterio. A diferenza é que Barreira, incluso dramatizando, apunta unha inmediatez visual sen fondo psicolóxico.

Antes de deixar descansar o ollo en toda este extenso mundo visual e material, paréceme importante apuntar o valor verbal dos contidos e significacións literarias que marcan os títulos das obras. Aquí Barreira tamén conquista. E temos outra arma, que igualmente como ocorre coa súa plástica, non perdoa a hora de ser incisivo, sarcástico e mordaz. Actúa como un mero observador da vida, un cómplice do cinismo propio e alleo. Non hai intención de interpretar, nin por asomo xulgar, é só clara e abertamente un simple sopapo en plenos morros. Está claro que texto e obra (esencialmente na escultura) se complementan. Os textos agudos, que a xeito de poemario acompañan as obras, fortalecen tan ben os contidos que unha se pregunta que é o que xustifica a quen.

Son figuracións sen nome propio, anónimas, á vez que actores nun extravagante escenario teatral. A loucura convertida nunha montaxe de fantasía e viceversa. E todas poden indistintamente formar parte da mesma parodia. É un xogo. Compórtanse como caricaturas pero teñen un serio tratamiento formal, modeladas con respecto, co más importante dos detalles a golpe de ollo. Pero dino todo.

É asombrosa a facilidade con que manexa as ceras de fundición, apalpadas por esas mans que executan veloces os seus pensamentos. "El columpio", ese bobo amorfio, despoxado de toda a autoridade a pesar de andar polas alturas. "El Dia", "La Noche", concesión á teatralidade da vida. "Pasmado", "Vaipocarallo" e "Mecagoendios", instantes de expresividá en pleno movemento paralizado só polo duro metal. "Matavacas" e "Lagartaera" xogo e trampa de sentimientos, "El Ángel caído" traizón das virtudes, e esa obra impresionante e desoladora de "El niño de la silla". Nesta peza Barreira non fai concesións, é sentimento en estado puro, e tamén a imaxe escultórica máis inquietante e ambiciosa.

Si que se atreve a entrar, e curiosamente a través do terreo escultórico con rigor formal, recreando a "Maribárbola". É unha peza case de respeito. O cadro das Meninas de Velázquez é a súa maior icona artística e programática porque responde a súa máxima regra, composición teatral, narración enigmática, presenza do grotesco, comunicación co espectador,... todas e cada unha das premisas coas que Barreira seguirá ensinando o que dan de si os seus recursos plásticos.

Os sentimentos son perdurables, contraditorios e tamén variables. Pero mentres teñamos artistas audaces e arriscados, vale a pena entender a vida como se fose unha representación da mellor, última e más grande obra de teatro.

galería artebronce

Cuqui Piñeiro. 2010

Licenciada en Historia do Arte

Presidenta da Fundación Xoan Piñeiro

Directora da Galería Artebronce

Barreira also wins. And as it happens with his plastics, he has another weapon: he doesn't forgive when he us being incisive, sarcastic and biting. He acts as a mere observer of life, as an accomplice of his own and others' cynism. He has no intention to interpret nor to judge what is clearly and openly a slap in the face. It is obvious that text and work (mainly in sculptures) are complementary. The witty texts like poems that accompany the works strengthen the contents in a way that you wonder what justifies whom.

They are nameless, anonymous figurations and at the same time actors in an extravagant theatrical stage. Madness is turned into a fantasy montage and vice versa. All of them may well belong to the same parody. It's a game. They behave like caricatures, but with a serious formal treatment, modeled with respect to the most important details at a glance. But they say it all.

It's amazing how easily he handles cast wax, palpated by those hands which quickly execute his thoughts. "El columpio" is an amorphous fool, stripped of all authority despite being high. "El Dia" and "La Noche" are a concession to life's theatricality. "Pasmado", "Vaipocarallo" and "Mecagoendios" are moments of expression in full motion stopped only by the hard metal. "Matavacas" and "Lagartaera" are a trap game of feelings, "El Ángel caído" is betrayal of virtues, as his stunning and heartbreaking work "El niño de la silla". In this piece, Barreira makes no concessions, it is pure feeling, his most disturbing and ambitious sculpture.

By recreating "Maribarbola" he curiously dares to enter the field of sculptures with formal rigour. This is a piece almost made out of respect. Velazquez's Meninas is his greatest artistic and programming icon as it responds to his maximum rule of theatrical composition, enigmatic narrative, presence of the grotesque, communication with the audience... and every one of the premises with which Barreira will keep showing his plastic resources.

Feelings are everlasting, contradictory and variable. But while artists are daring and risky, it's worth to understand life as if it were a representation of the best, greatest and latest theatre play.

galería artebronce

Cuqui Piñeiro. 2010

B.A. in Art History

Chairwoman of Xoan Piñeiro Foundation

Director of Artebronce Gallery

Cara bobo a tempo completo,
balanceándose de novo
entre o que a noiva lle di e o que lle pide o corpo...

Trapecio solitario, o que goza do meu leito,
as miñas angustias anunciadass amidonan os recordos,
o bobo aireado maldí os seus medos
movemento mal pagado e no teito outro lelo.

Full-time sucker face
Swinging again
Between what his girlfriend says and what his body needs...

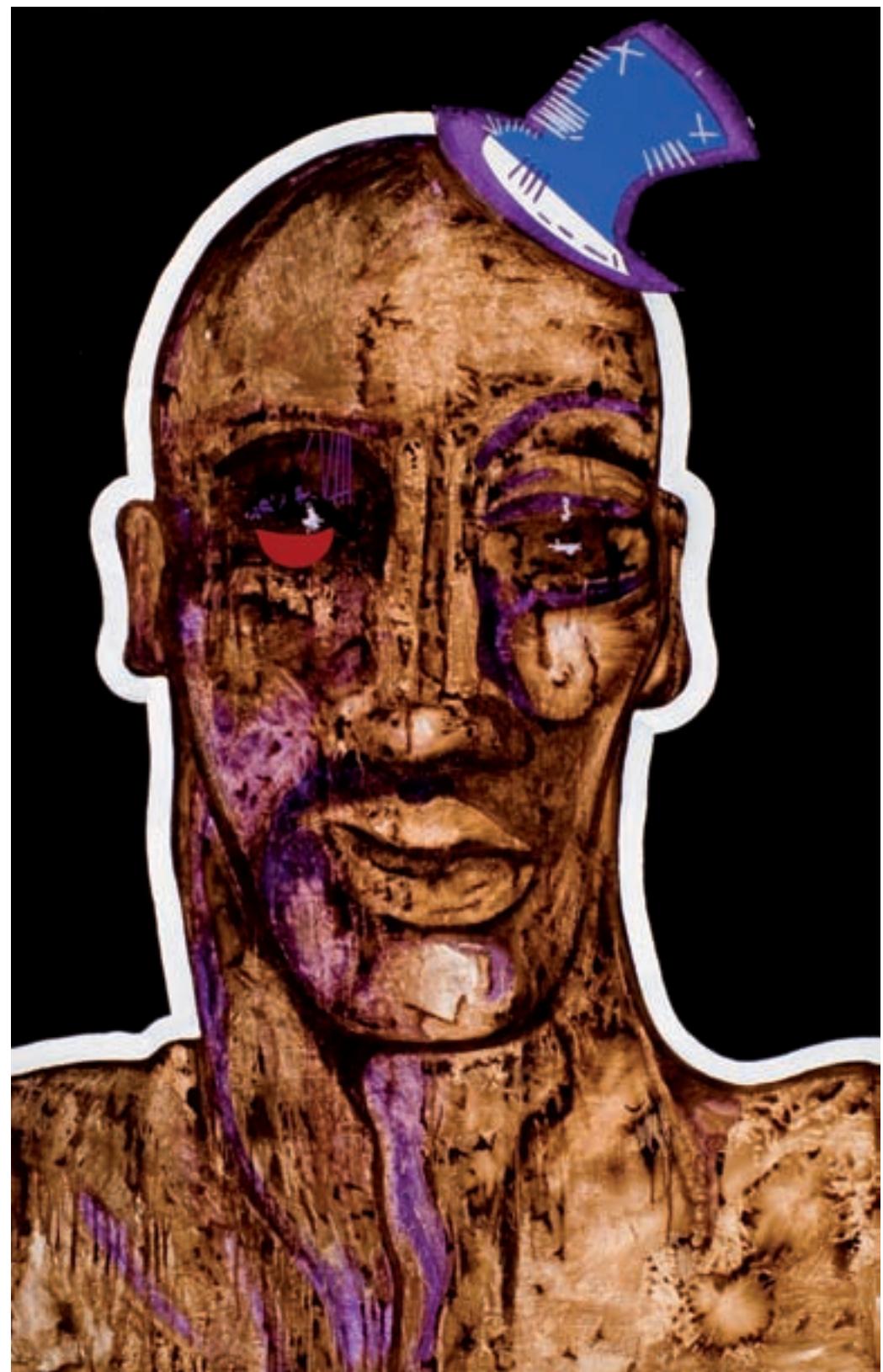
My announced anxieties starch his memories,
The aired fool curses his own fears...
Underpaid movement
And another sucker in my bed

Básico columpiándose

Bronce patinado ao ácido P/U • 2009

COLECCIÓN DO ARTISTA

21x14x17 cm

O Levatadas

Óleo sobre lenzo, la e cartón • 2008

COLECCIÓN DO ARTISTA

97x156 cm

A Lúa

Bronce patinado ao ácido P/U • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
20x32x24 cm

Caracois de sombras enmarañanme,
cóxegas na cara,
desechos que caducan coa luz,
os pecados teñen horas,
os deseños moitas sombras,
é de noite Lúa. Que sempre da para falar.

I am tangled by shadow snails,
tickling in my face,
desires that expire with the light,
sins have hours,
desires have many shadows
and at night the moon gives talk.

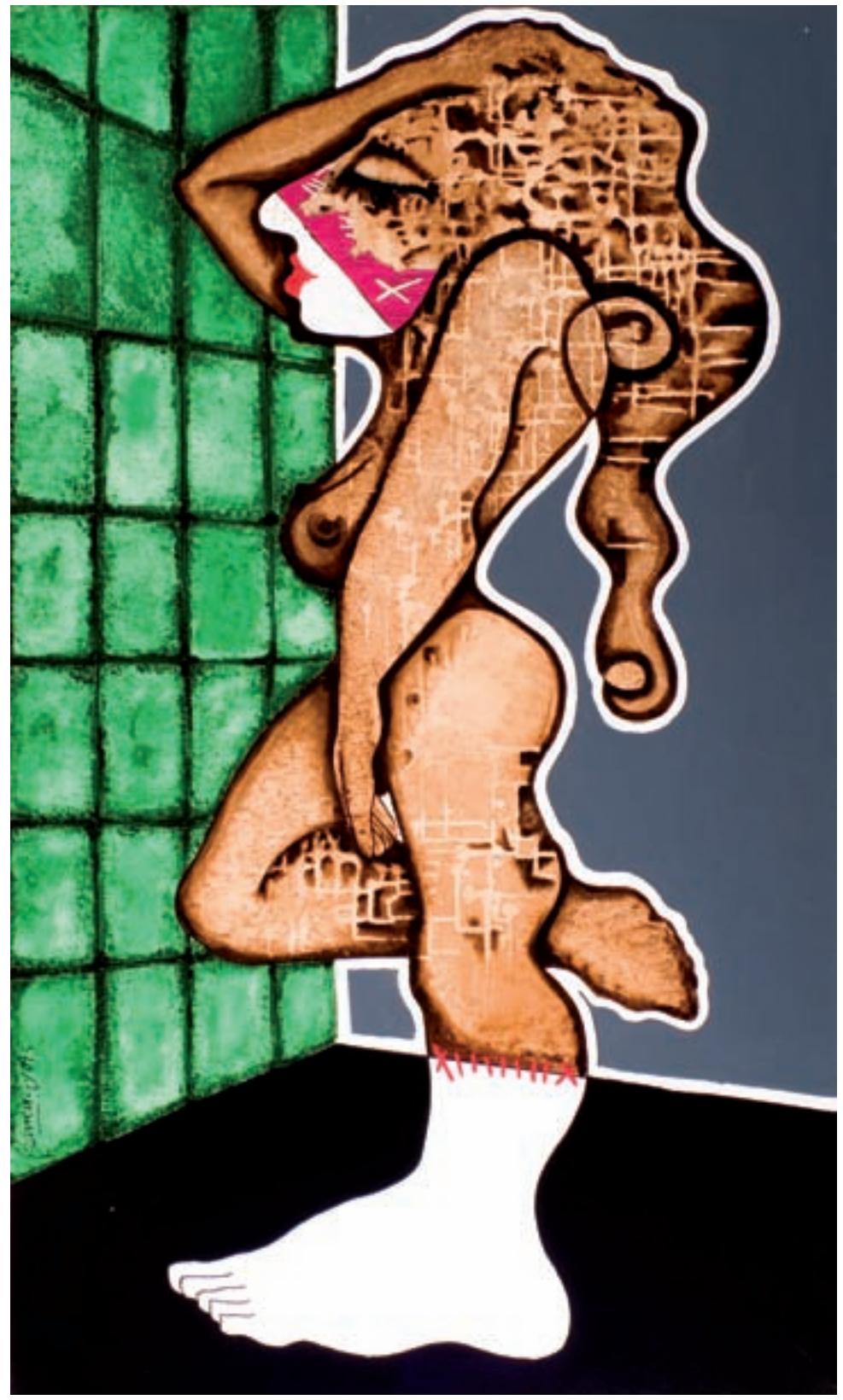
Rei Sol

Bronce patinado ao ácido P/U • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
83x20x30 cm

Poucas veces queima o sol,
áinda que a ferida gústame,
queima e deslumbra,
fogón da miña paixón,
amañece o apagón

The sun rarely burns me
although I like the sunburn,
it burns and dazzles me,
the fire of my passion,
blackout sunrises again.

Dona Luisa na ducha

Óleo sobre lenzo, la e cartón • 2009

COLECCIÓN DO ARTISTA

97x165 cm

Dona Luisa a florista

Óleo sobre lenzo, guipour, cartón ao óleo sobre lenzo • 2009

COLECCIÓN DO ARTISTA

97x165 cm

O puntazo de dona Luisa ou Cabeza con lagartos

Óleo e ferro sobre lenzo • 2008

COLECCIÓN DO ARTISTA

97x165 cm

Carmen

Bronce patinado ao ácido - tirada de 3 • 2/3 2007

DOAZÓN MUSEO

58x30x30 cm

Ario e o Meu Pai

Óleo sobre regrafia dixital en PVC con la • 2010

COLECCIÓN DO ARTISTA

87x164 cm

24

Ario

Óleo sobre regrafia dixital en PVC con la e cartón • 2010

COLECCIÓN DO ARTISTA

87x164 cm

25

Meu Pai

Óleo e cartón sobre regrafia dixital sobre PVC e la con agulla • 2010

COLECCIÓN DO ARTISTA

87x164 cm

26

O Anxo caído

Bronce patinado ao ácido P/U • 2008
PRÉSTAMO DE CUQUI PIÑEIRO
35x43x27 cm

"para quen mira o meu pequeno esperando
no seu dourado asento?
Frío bronce, dourado xeo, o que cambia,
o vimbio polo bronce negro
a quen procura o meu vello amor escudriñando o ceo escuro?
negro corpo non formado, o do meu nome
que non é pequeno,
que xa desexa o neno a ARTE... e o diaño por enteiro,
que vai caendo aos poucos desde o escuro teito,
o mesmo ceo que maldí, a honra, a deshonra e o desexo...
e os tempos mal contados van pasando, consumindo crecementos,
...o impaciente ferido sorpréndese do amor sen "entretempos"
que consuma como insulto, na miseria de dous pobres pecados,
vintecatro meses de anhelo sete rumores e catro verbos...
alén das miñas mesas e achegados os meus recordos.
Meu é o neno grande, grande e fermoso é o más belo!

"Who is my little boy looking at, waiting
in his golden seat?
Cold bronze, golden ice, changing,
wicker for black bronze
who is my old love looking for, scrutinizing the dark sky?
black unformed body, with my name
which is not small,
the child desires ART... and the devil in its entirety,
falling gradually from the dark ceiling,
the same sky that curses honour, shame and desire...
and the miscounted days go by, consuming growth,
...the injured impatient is surprised by love without "meantime"
consuming as an insult, the misery of two poor sins,
twenty-four months of wishing, seven rumours and four verbs...
beyond my memories and presented my memories.
It's my big boy, big and handsome is the most beautiful!"

O neno da cadeira

Bronce patinado ao ácido e bronce pulido P/U • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
33x67x45 cm

O afecto

Óleo e cartón sobre lenzo, tachas e la con metal • 2010

COLECCIÓN DO ARTISTA

97x165 cm

A violencia

Óleo sobre lenzo e la • 2009

COLECCIÓN DO ARTISTA

97x165 cm

Matavacas

Bronce patinado ao ácido P/U • 2008

COLECCIÓN DO ARTISTA

37X25X45 cm (conxunto)

Non é que eu sexa chulo,
é que nacín así, e así envellecín....
toureiro de mulleres e matavacas de homes....
a mesma profesión!
arqueo as costas porque non atopo o punto elegante.

Algo más gordo,
algo más rabunado,
un pouco tosco,
o pobo mírame e eu desprezoo,
agora nas bancadas, coa coleta cortada,
esquezo ser "mataor".

Not that I'm cocky,
I was born like this, I grew old like this...
matador of women, butcher of men...
all in the same job!
I bend as I can't find the smart spot.
A little fatter,
a little more scratched,
a little rough,
people look at me and I despise them
now in the stands, ponytail-less and retired...
I forget to be a "killer".

Lagartaera

Bronce patinado ao ácido P/U • 2008

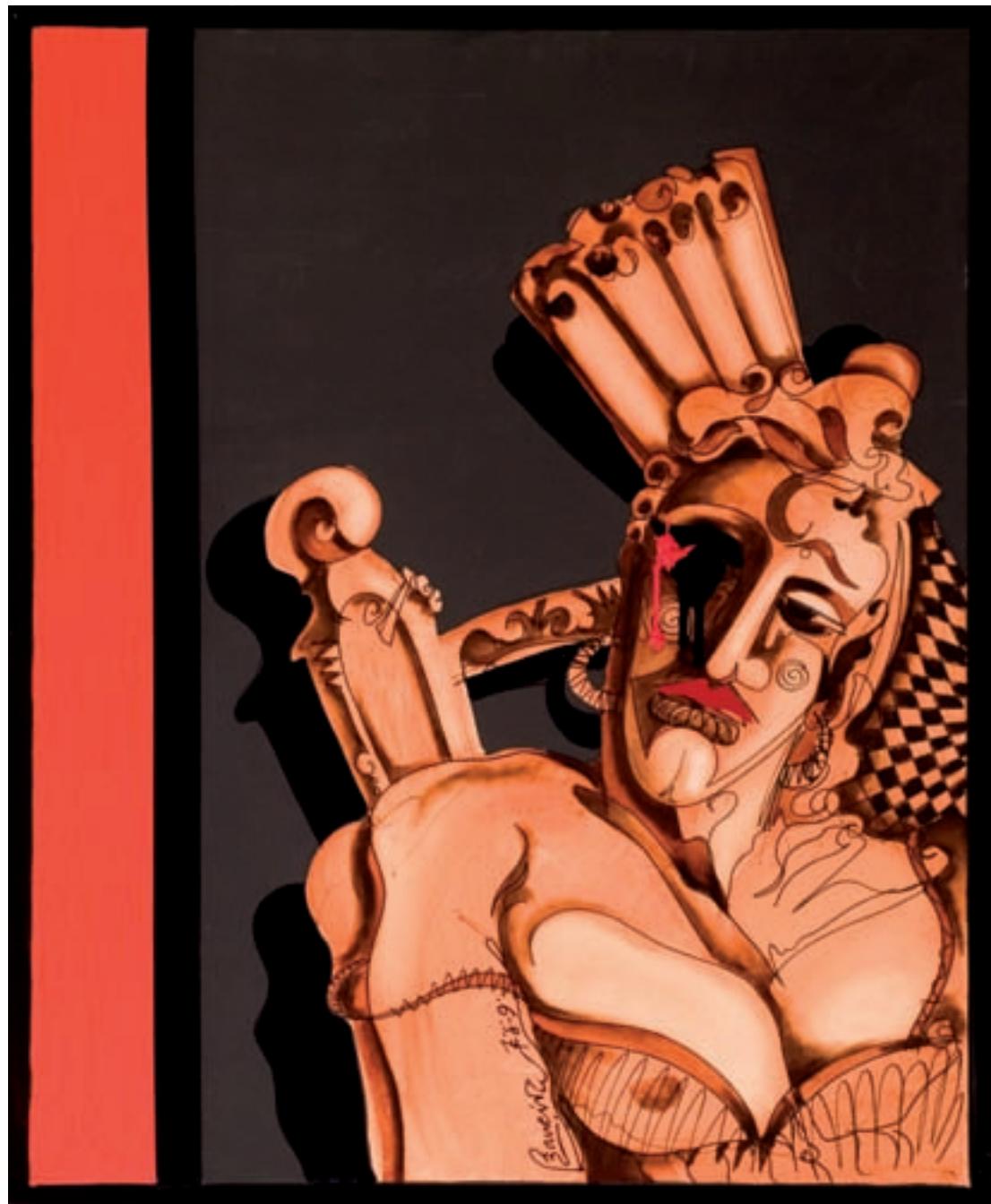
COLECCIÓN DO ARTISTA

37X25X45 cm (conxunto)

E aquela?. Si, si, ...a segunda que me mira desde a area,
aquelha vaca gorda que nin de lonxe ten estilo,
aquelha, a máis cadelha, esa!..
a esa ma coma min.
Cadelha vella é a Lagarta
Lagarta é a Lagarteira.

Is she? Yes, yes... the second one, looking at me from the sand,
that fat cow, who is far from stylish,
she, that bitch, that...
she's bad like me,
That lizard lady is an old bitch,
that lizard lady is a vixen.

A peineta

Óleo sintético e coiro con la sobre lenzo • 2007/8/9

COLECCIÓN DO ARTISTA

81x100 cm

Nin demasiado vello nin demasiado novo,
perdido, farto e sen paciencia,
o derradeiro paso do buscador,
espectador ouvinte das mesmas miserias,
as mesmas mentiras,...
as mesmas maneiras....
noite tras noite,
día tras día,
ano tras ano:
canso.

Neither too old nor too young,
disoriented, tired and without patience,
the last stop of the searcher,
spectator listening to the same miseries,
the same lies,
the same ways...
night after night
day after day,
year after year:
tired.

Sentado

Bronce patinado ao ácido P/U • 2009

COLECCIÓN PRIVADA (préstamo de Mercedes González)

23x20x22 cm

A indiferenza ou O desprezo

Óleo sobre lenzo • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
81x115 cm

É difícil, para un, ser obxectivo, e moito menos falar da súa propia obra, entón, por facilidade falarei de min, que mellor me entendo, e non por iso deixo de ser menos subxectivo... ao narrar a miña propia e manipulada historia.

A diferenza, para os que me coñecen de anos, é que a PROPIA DIFERENZA é case o dogma da miña vida... antes por inadaptación e agora por pura necesidade. Falo da diferenza como esencia, posto que foi o autocoñecemento imposto por unha sociedade e a aprendizaxe pola miña propia percepción nunha idade temperá do sentido e o sentir das cousas.

As emocións e as realidades, desde pequeno eran sempre diferentes para mim, esta estraña sensación de descolocado, de diferente, de raro, este cúmulo de abismos entre eu e o mundo, forzaron, mesmo ás veces con violencia, a miña particular maneira de aceptar a vida a través da arte.

O tempo que tardei en acomodarme na miña particular maneira de ser é o tempo que perdín en ser eu mesmo. Eses anos, frutíferos en emocións e estériles en producción, esos mesmos anos, forxaron e modelaron a miña singular maneira de entender e priorizar a forma de pintar, de debuxar e construír sobre calquera das outras influencias educativas ou formativas.

Todo, sempre, foi intenso, e todo, efémero ao ser sentido, coma se houbese unha necesidade estimuladora no meu cerebro que priorizase a percepción de todo e de todos ao límite, con moita forza,... saciadora e reconfortante.... . Esa necesidade de satisfacerme levoume mesmo durante algúns anos a un proceso de autodestrución; esos recordos son, a maneira de ciclos, fonte inesgotable e obsesiva dos meus recursos gráficos e estéticos. Resumindo, son o que vivín e sentín, e é a miña obra un conxunto de fascículos da miña propia vida, uns más alegres e outros menos, pero igual de intensos...

Por todo isto é polo que pinto e traballo, por pura necesidade de rexistrar todas estas emocións e saciarme.

Agradecimentos:
Montserrat Lloves
Antonio Giraldo
Luis Salas Ellacuriaga

Gratefulness:
Montserrat Lloves
Antonio Giraldo
Luis Salas Ellacuriaga

For me it's difficult to be objective when speaking of my own work.,then it'll be easier if I speak about myself. I'm going to tell my own manipulated story, as I understand myself better, without being less subjective...

The difference, for those who know me after years, is that DIFFERENCE ITSELF is almost the dogma of my life... due to maladjustment before and out of necessity now. I mean difference as an essence, as the self-knowledge imposed by society and as my own learning at an early age of the meaning and feeling of things.

Since I was a child, emotions and realities were always different for me. The strange feeling of being out of place, different and weird, the gaps between the world and I have forced my own way of accepting life through art, sometimes even violently.

The time that I took in being comfortable with my own way of being is time lost on being myself. Those years, which were fruitful in emotions and sterile in production, have forged and shaped my own way of understanding and prioritizing how to paint, draw and build on any of the other educative or training influences.

When feeling, everything has always been intense and ephemeral for me, as if there was a stimulating need in my brain to prioritize a perception of everything and everybody that is extreme, powerful, fulfilling and comforting. This need to satisfy me led me to a process of self-destruction for a few years. Those memories are, as a cycle, an obsessive and inexhaustible source for my graphic and aesthetic resources. In short, I am what I have lived and felt, and my work is a series of instalments of my own life, some of them happier and other less, but all of them intense...

That's why I paint and work, out of necessity to record all those emotions and to satisfy myself.

Fernando Barreira, unha vida nun lenzo

Fernando Barreira é un artista total, rotundo, un home do renacemento en pleno século XXI, a súa formación multidisciplinar levoulle a experimentar en todas as ramas da arte, pintura, escultura, publicidade, deseño, estilismo, poesía e en todas soubo desenvolverse cunha facilidade sorprendente.

Cada disciplina supón para Barreira unha forma de expresión, unha maneira de transmitir os seus pensamentos, os seus soños, os seus medos, as súas alegrías, en definitiva a súa vida, unha vida intrinsecamente unida á arte e á beleza, unha vida cosmopolita que nunca deixa de alimentarse de experiencias, de lugares, de vivencias, que plasma e garda nas súas obras como unha testemuña para a posteridade, como el mesmo di "Colecciono fascículos da miña alma entre as pinceladas dos meus lenzos".

A súa intensa traxectoria levouno a un dominio absoluto e moi persoal de cada unha das disciplinas artísticas, desde os seus pequenos bronceos até os seus inmensos lenzos, a obra de Barreira impáctanos e sorpréndenos coas súas proporcións distorsionadas, as súas cores contundentes e planos e sobre todo o seu dominio do volume, un volume excepcionalmente traballado nas súas esculturas e orixinalmente renovado nas súas pinturas onde, grazas á súa personalísima fusión de técnicas, as dúas dimensións tradicionais da pintura supéranse e a obra sae do lenzo mergullándose na propia dimensión do espectador.

A temática na obra de Barreira é unha mostra máis da súa formación, das súas vivencias e da súa intensa bagaxe cultural, nela podemos descubrir influencias dos grandes mestres da historia da arte como Bacon, Goya, Miguel Anxo e por suposto Velázquez, un Velázquez que Barreira estuda, contempla e desengarza para reinterpretalo dunha maneira persoal e orixinal, cunha linguaxe estética completamente moderna e renovada.

Nas súas obras o onírico e o real comparten espazo, o figurativo e o abstracto mestúranse cunha naturalidade abraiente e o resultado son pezas cheas de forza visual coas que o espectador consegue establecer rapidamente unha relación fluída e Enriquecedora.

Cada traballo de Barreira encerra un pouco da súa alma, un pouco das súas vivencias e un moito dun talento innato para a arte en calquera das súas disciplinas, convertendo a súa obra nunha insólita biografía visual da súa propia vida na que a arte e a beleza predomina sobre calquera outro concepto.

"CONSECUENCIAS, 1980/2010 TRINTA ANOS DE OBSESIÓNS" é unha serie de secuencias, de observacións e de sentimentos. A retrospectiva dunha xoia artística que deixará pegada.

Fernando Barreira, a Life on a Canvas

Fernando Barreira is a total artist, firm, a Renaissance man in the 21st century. His multidisciplinary training led him to experiment in all branches of art: painting, sculpture, advertising, design, fashion and poetry, managing in all of them with amazing ease.

To Barreira, each discipline means a form of expression, a way to convey his thoughts, his dreams, his fears, his joys, ultimately his life, a life inextricably linked to art and beauty, a cosmopolitan life that keeps feeding him on experiences and places that he later captures in his works as a testimony for posterity. As he said, "I collect installments of my soul among the strokes of my paintings."

His intense career led him to an absolute and personal command of each artistic discipline. From his small bronze sculptures to his huge canvas, Barreira's work shocks and has an impact on us with its distorted proportions, stunning flat colours and his command of volume, a volume uniquely developed in his sculptures and originally renovated in his paintings. Due to his personal fusion of techniques, the two traditional dimensions of painting are exceeded and the work comes out of the canvas into the viewer's dimension.

Barreira's subjects are another proof of his training, experiences and strong cultural background. He has been influenced by the great masters of art history, such as Bacon, Goya, Michelangelo and of course Velazquez, who Barreira studied, contemplated and deconstructed in order to reinterpret him in a personal and original way, with a modern and fully renovated aesthetic language.

In his works, dreams and reality share the space, figurative and abstract are blended with impressive naturalness, and the result are pieces full of visual force with which the viewer can quickly establish a fluid and enriching relationship.

Each of Barreira's works captures a piece of his soul, a little of his experiences and a lot of his innate talent for any discipline of art, turning them into an unusual visual biography of his own life in which art and beauty prevail on any other concept.

"CONSECUENCIAS, 1980/2010 TRINTA ANOS DE OBSESIÓNS" is a series of sequences, observations and feelings. A retrospective of an artistic gem that will leave mark.

Mercedes Troyano

General Manager Art Wanson Gallery

Mercedes Troyano

General Manager Art Wanson Gallery

Galobalo

Bronce patinado ao ácido • tirada de 10 • P.E. 2009

COLECCIÓN DO ARTISTA

20x19x9 cm

Nin pombo nin pichón,
nin cabalo nin cabrón!!
peituga percherona,
pomba de Versalles,
ou galiña de salón!!

Not a dove, not a pigeon,
not a horse, not a goat!
percheron breast,
dove from Versailles,
or lounge hen!

A fraxilidade da brutalidade é a SOVIDADE,
o home deixa de ser bruto e pasa a ser autodestrutivo man ceases to be brute and becomes self-defeating if he
cando non ten a quen ferir,
como a autolesión resultalle incómoda,
preséntase con cara de bobo a inutilidade do seu xesto
.... mira e espera...

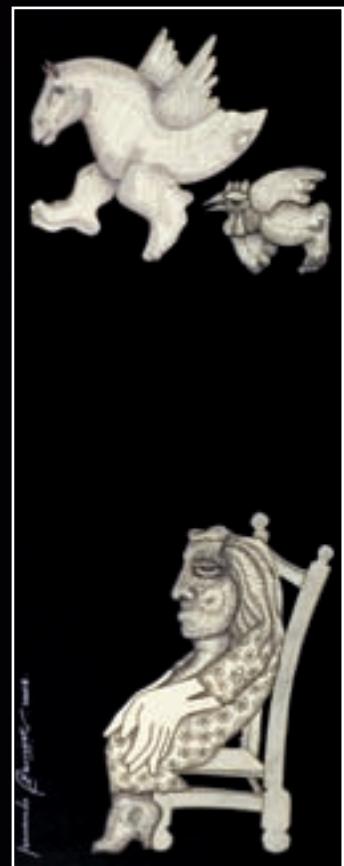
The fragility of brutality is SOLITUDE,
as self-injury bothers him, he considers
the futility of his gesture with sucker face...
He looks shocked and waits

Fantasia cegadora

Marker sobre cartón en cartón • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
79x54 cm

Fantasia e diñeiro

Marker sobre cartón en cartón • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
79x43 cm

Fantasia sexual

Marker sobre cartón en cartón • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
79x40 cm

Fantasia e televisión

Marker sobre cartón en cartón • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
79x40 cm

Patricio Bronce patinado - tirada de 5 • 1/5 2007 COLECCIÓN DO ARTISTA 24x28x36 cm

Santiaguino Bronce patinado - tirada de 5 • 1/5 2007 COLECCIÓN DO ARTISTA 36x38x24 cm

Marquitos Bronce patinado - tirada de 5 • 1/5 2007 COLECCIÓN DO ARTISTA 26x38x26 cm

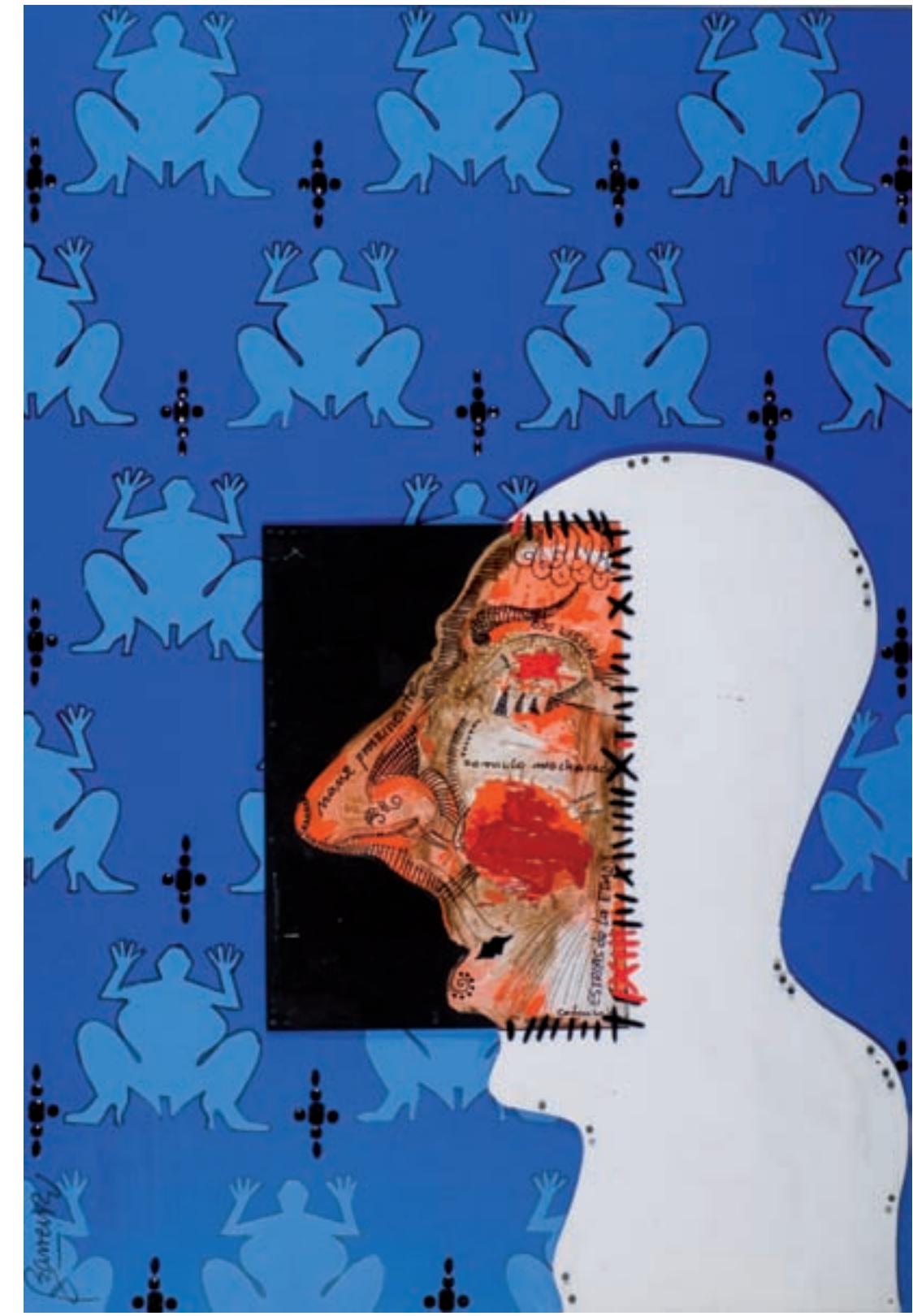
Os Bacon 1
Mouco un

Collage • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
75x108 cm

Os Bacon 2
Mouco dous

Collage • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
75x108 cm

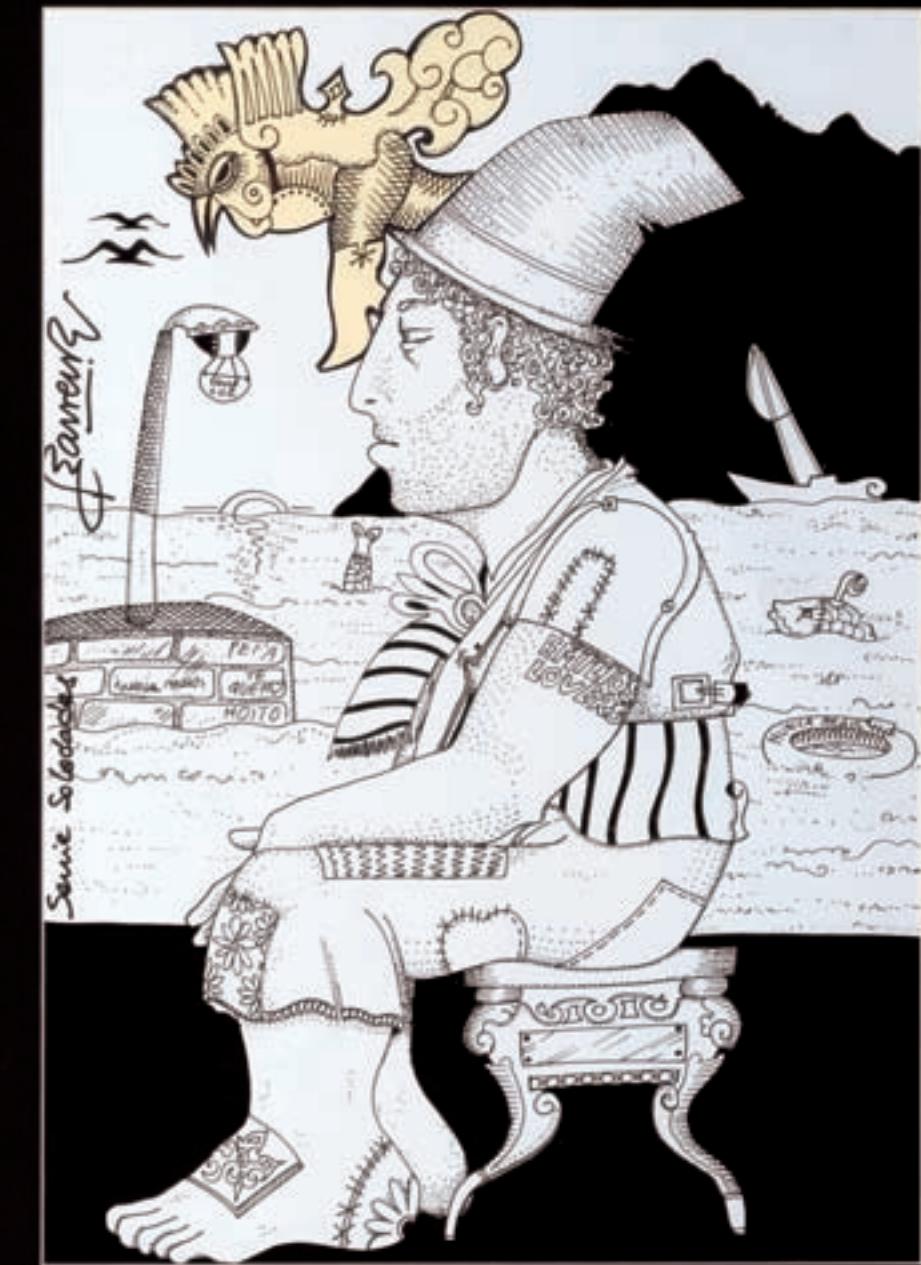
Os Bacon 3
Mouco tres

Collage • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
75x108 cm

O carpinteiro

Tinta directa sobre cartón e acrílico • 2009
COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Marisa Pardo)
45x32 cm

O agardaxentes

Tinta directa sobre cartón e acrílico • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
45x32 cm

Luto 1

Tinta directa sobre cartón acuarela • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
45x32 cm

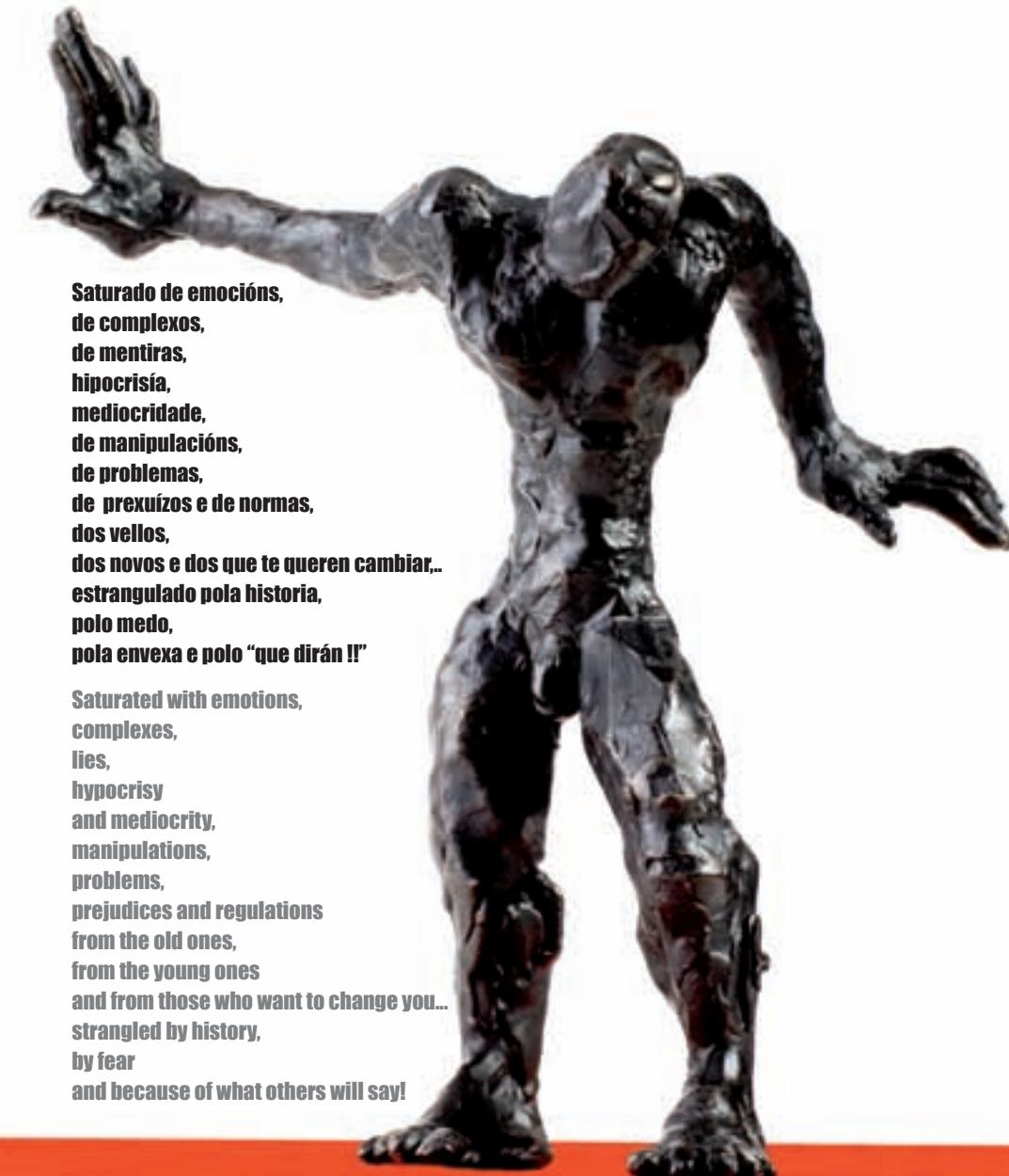

Luto 2

Tinta directa sobre cartón acuarela • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
32x45 cm

Vaipo

Bronce patinado ao ácido P.U. • 2009
COLECCIÓN PRIVADA (Préstamos de Rosa Araujo)
21x19x33 cm

Cagoen

Bronce patinado ao ácido P.U. • 2009
COLECCIÓN PRIVADA (Préstamos de Rosa Araujo)
34x30x17 cm

Dona Luisa no parque

Collage • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
70x107 cm

Dona Luisa no circo

Collage • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
59x89 cm

Dona Luisa na procésion

Collage • 2009
COLECCIÓN DO ARTISTA
90x60 cm

Parreco con pirulo

Bronce patinado e madeira P.U. • 2008

COLECCIÓN DO ARTISTA

25x21x44 cm

Non quero,
non puedo,
non soporto,
non consinto,
non permito,
non tolero,
nin de lonxe nin de preto,
nin anoxado nin contento,
non quero

I don't want
I can't not
I can't stand
I can't consent
I can't allow
I can't tolerate
Far or near,
angry or happy,
Simply: I don't want

Parreco con cornos

Bronce patinado e madeira P.U. • 2008

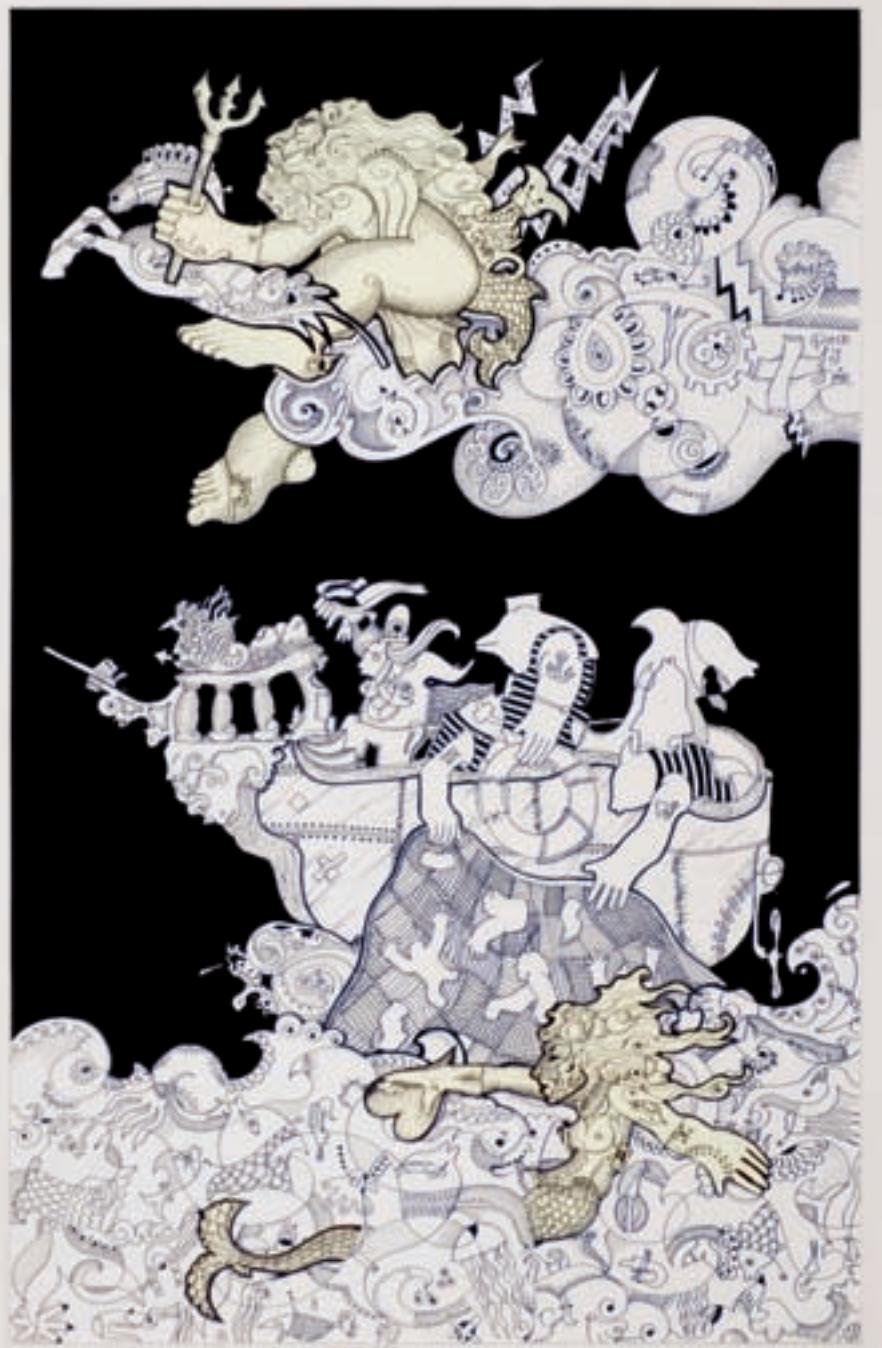
COLECCIÓN DO ARTISTA

33x22x22 cm

De verdade que non te entendo.
Se na túa cadeira de lamento,
Cuestiónasme o tormento...
Non queres de min te fiar
ponte de novo no chan
que se te engano e non te decatas,
con dous cornos te contemplo.

I really do not understand you.
If in your chair of regret
You question my torment...
You don't want to trust me
Get back on the floor
If I cheat on you and you don't find out,
I look at you with two horns.

A humana pesca

Tinta directa sobre cartón e cartón • 2008

COLECCIÓN DO ARTISTA

50x80 cm

A vendima

Tinta directa sobre cartón e cartón • 2009

COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Belén Fernández)

50x78 cm

Venecia

Tinta directa e acrílico sobre cartón e cartón •
COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Elena Santamarina)
60x82 cm

O xardín das delicias

Óleo sobre lenzo máis bronce • P.E. e P.U. 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
91x79 cm

Acredita

Óleo con bronce • P.U. 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
97x97 cm

Non acredita

Óleo con bronce P.U. • 2008
COLECCIÓN DO ARTISTA
97x97 cm

Menino flaco / Os manolos

Óleo sobre lenzo • 2007

COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Beatriz Vega)
54x81 cm

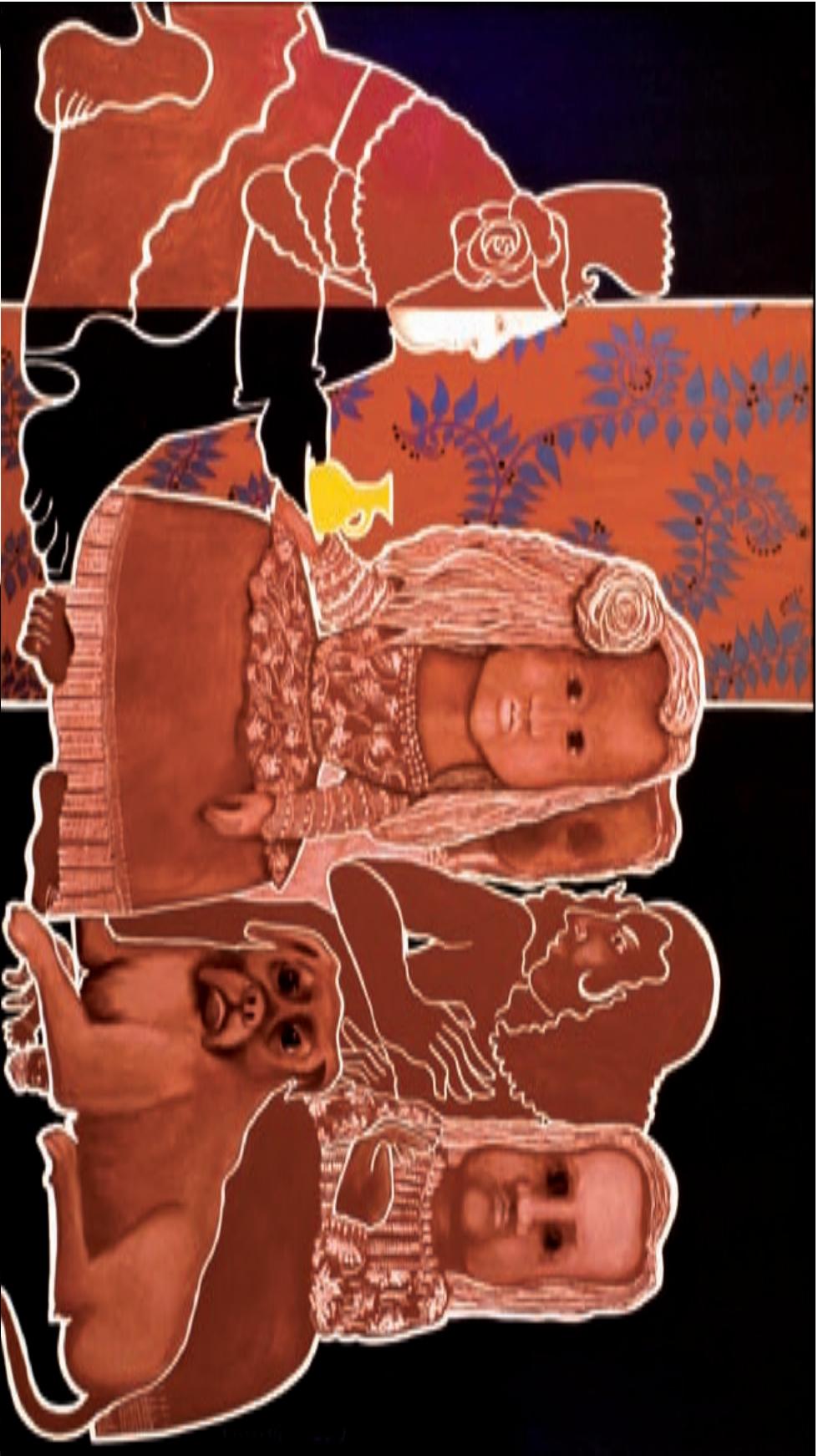
Manino gordo / Os manolos

Óleo sobre lenzo • 2007

COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Beatriz Vega)
54x81 cm

As meninas

Óleo e acrílico sobre lenzo • 1990
COLECCIÓN PRIVADA (Prestamo de Sara Mateo)
101x180 cm

As meninas xitanas

Óleo sobre lenzo • 2007
COLECCIÓN DO ARTISTA
114x200 cm

O aforcado

Tinta china sobre cartón • 1982
COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Sara Mateo)
32x20 cm

O acosado

Tinta china sobre cartón • 1985
COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Sara Mateo)
32x20 cm

A trata ou o trigo

Debuxo directo • 1980
COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Mónica Parreño de Miguel)
44x64 cm

Saturno

Óleo sobre lenzo • 1999

COLECCIÓN PRIVADA (Préstamo de Casilda González)
58x91 cm

Maribárbola

Bronce - Tirada de 5 • 1/5 2007

COLECCIÓN DO ARTISTA
36x42x23 cm

Mari Bárbola

Mari Bárbola, María Agustina Sarmiento, é unha das personaxes más misteriosas dunha das obras más importantes de Velázquez: "As Meninas" Unha escena Real, considerada unha das obras mestras da Historia da arte.

Velázquez introduce nesta escena tenra e familiar, dúas persoas ananás, persoas que formaban parte do servizo da Infanta Margarita. Pero será a figura de Mari Bárbola a que acapara a nosa atención, coa súa mirada directa desde a dereita da escena.. A beleza e a fealdade contrapóñense nunha obra que ten unha intensa lectura, xa que Velázquez, ademais dun extraordinario virtuosismo, introduce moitos elementos alegóricos e a figura de Mari Bárbola é un deles. Sendo unha personaxe real, a súa aparición nunha obra onde priman a candidez, beleza e tenrura da infanta e as meninas, dános unha referencia de realidade. Unha realidade na que estas persoas castigadas pola natureza carecen de oportunidades. Pero Mari Bárbola é máis que unha compañía ou un bufón, é unha persoa que áinda que desgraciada polo seu aspecto físico era afortunada por estar entre a Corte dos Reis, o que lle permitía pasar moitas horas no estudio do artista, lendo e aprendendo. De feito, unha das razóns polas que Velázquez a introduce na súa obra é polo inmenso agarimo que lle ten. Pouco máis se sabe deste personaxe que foi reinterpretado posteriormente por artistas como Picasso ou Botero entre outros.

Fernando Barreira recolle esta tradición e trasládala á escultura, sendo unha das súas primeiras obras nesta disciplina. Para falar desta obra persoal e reinterpretada, remítome ás ideas que Óscar Wilde expón na súa obra. "O crítico como artista": [...] para o crítico, é unha oportunidade para a creatividade, xa que a arte non finaliza no artista nin o artista pode dar por finalizada a obra, xa que o significado de toda creación reside, tanto na alma de quen mira, como na alma de quen a forxou".

E así é, cando vemos a obra de Mari Bárbola, enseguida visualizamos a personaxe de Velázquez, pero neste caso a forza que lle imprime Barreira, a través das formas rotundas transformadas en bronce, dános unha imaxe contemporánea. Segue conservando esa presenza que nos mira directamente, sen temor, nin vergoña, nin pena, a pesar do seu aspecto. Mari Bárbola, a pesar da súa fealdade non transmite ningún sentimento que nos faga sentir compaixón. Ao contrario, inspíranos un halo de misterio que nos obriga a tentar entrar no seu particular universo. Un universo que cada un crearemos a partir de nosa más persoal percepción desta obra. Fernando, particularmente, fixo unha escultura bela, converteu a Mari Bárbola protagonista do seu propio destino, neste caso o Museo de Ourense.

Cristina Carballido

Lda, Historia da Arte

Comisaria e coordinadora de exposiciones

Mari Bárbola

Maria Agustina Sarmiento, aka Mari Barbola, is one of the most mysterious characters in one of Diego Velazquez's most important paintings: Las Meninas. This royal scene is considered one of the masterpieces of art history.

Velazquez included two dwarfs, who were servants of Princess Margarita, in this tender family scene. But it is Mari Barbola who captures our attention with her direct gaze from the right side of the scene. Beauty and ugliness are contrasted in a work that has an intense interpretation since Velazquez, who is an extraordinary virtuoso, introduced many allegorical elements, being Mari Barbola one of them. As she was a real person, her appearance in a work in which prevail the candor, beauty and tenderness of the infanta and the meninas gives us a benchmark of reality. A reality in which people punished by nature lack opportunities. But Mari Barbola is more than a chambermaid or a buffoon; although she is unhappy because of her physical appearance, she is lucky to be in the king's court, as she had the chance to spend many hours in the artist's studio, reading and learning. In fact, Velazquez introduced her in the painting because he was very fond of her. Little less is known about this character, who has been later reinterpreted by artists such as Picasso and Botero.

Fernando Barreira has taken this tradition and adapted her into sculpture, being this one of his first works in this discipline. In order to speak of this personal and reinterpreted work, I'll refer to the ideas stated by Oscar Wilde in his essay *The Critic as Artist*: "[...] criticism treats the work of art simply as a starting-point for a new creation. It does not confine itself to discovering the real intention of the artist and accepting that as final. And in this it is right, for the meaning of any beautiful created thing is, at least, as much in the soul of him who looks at it, as it was in his soul who wrought it.

And so, when we look at the work Mari Barbola, we can immediately recognize Velazquez's character. But in this case, the force imparted by Barreira through those expressive forms shaped in bronze transmits a contemporary approach. She still has the same presence that looks directly into us, without eyes, without fear or shame, without pity, despite her appearance. Despite her ugliness, Mari Barbola doesn't convey any feeling that makes us be sorry for her. She actually inspires an aura of mystery and arrogance that compels us to try to enter her universe. An universe that each one of us will create from our most personal perception of this work. Fernando has made a beautiful sculpture, he has turned Mari Barbola into the architect of her own fate, in this case the exhibition CONSECUENCIAS at the Ourense Museum.

Cristina Carballido

BA in Art History

fernando barreira

Formación / Experiencia profesional •

GRADUADO EN ARTE PUBLICITARIA E DECORACIÓN. CENTRO ESPAÑOL VALLE DE SUCHILL. MADRID.

GRADUADO EN DISEÑO DE MODA. ACME. MADRID.

OBRAZOIRO DE ESCULTURA CON ENRIQUE CABILDO. FUNDACIÓN JOAN MARCH. MADRID.

OBRAZOIRO DE GRAVADO CON ALONSO PIÑUELAS. MADRID.

PINTURA E DEBUXO ANATÓMICO. CÍRCULO DE BELLAS ARTES. MADRID.

CREATIVO DE GRAFICARTS. GRUPO NEXIS. MADRID.

CREATIVO DE ANTENA3 TV. MADRID.

DESEÑADOR FREELANCE: CARAMELO, ZARA E EL CORTE INGLÉS.- ESPAÑA

DIRECTOR DO ESPAZO ARTÍSTICO ARIA. O PORTO. - PORTUGAL

DIRECTOR DE IMAXE DO CLUB MAUMAU. O PORTO. - PORTUGAL

ASESOR DE IMAXE DE TVI – PORTUGAL

ASESOR DE IMAXE DE RTP – PORTUGAL

ASESOR DE PROGRAMAS DE MTV – PORTUGAL

DESEÑADOR DE MODA. ROBERTO VERINO DIFUSIÓN S.A. -ESPAÑA

Exposiciones•

2009

COLECTIVA. GALERIA WESTIN, DE ART WANSON GALLERY E GALERIA PUCHOL DE VALENCIA. 12 DECEMBRO 2009.

GALERIA ESPAÇO DE ARTE. INDEG/ISCTE LISBOA. 10 DECEMBRO 2009

CASA DO ESCUDO. OUTUBRO/NOVEMBRO. VERÍN (OURENSE)

COLECTIVA. GALERÍA ARTEBRONCE. 28 Novembro. PONTEVEDRA

SOLOEDADES. CENTRO GALEGO DE LISBOA. OUTUBRO. Palacio Cordo Boullosa. PORTUGAL

INTERNATIONAL MARBELLA ART CHARITY na GALERÍA ART WANSON. MARBELLA (MÁLAGA)

MABART (FEIRA INTERNACIONAL DE ARTE DE MARBELLA) na GALERÍA ART WANSON. MARBELLA (MÁLAGA)

ARTEBRONCE. "DOLORES CONSENTIDOS... PRET A PEINDRE". A GUARDA (PONTEVEDRA)

COLECTIVA. CARNAVAL. CASA DO ESCUDO. VERÍN (OURENSE)

FEIRA INTERNACIONAL DE ARTE PUROARTE. GALERÍA ARTEBRONCE. A GUARDA (PONTEVEDRA)

COLECTIVA. ESPAZO MORET ART. A CORUÑA

2008

FONDOS DO MUSEO PROVINCIAL DE OURENSE. OURENSE

CASA DO ESCUDO. VERÍN (OURENSE)

FORTE DE SAN FRANCISCO. CHAVES (PORTUGAL)

CLUB FINANCIERO ATLÁNTICO. A CORUÑA

2007

FEIRA INTERNACIONAL DE ARTE PUROARTE. IFEVI. VIGO.

GRUPO VALARTE. MUSEO MUNICIPAL DE OURENSE. OURENSE

GALERÍA GAUDÍ. MADRID.

CASA DO ESCUDO. VERÍN (OURENSE)

GALERÍA JOSÉ LORENZO. SANTIAGO

FORTE DE SAN FRANCISCO. O PORTO (PORTUGAL)

2006

GALERÍA CAIXANOVA. O BARCO (OURENSE)

CLAUSTRO DOS BISPOS. SANTO ESTEVO (OURENSE)

FORTE DE SAN FRANCISCO. O PORTO (PORTUGAL)

CASA DO ESCUDO. VERÍN (OURENSE)

FEIRA INTERNACIONAL DE ARTE PUROARTE. VIGO

FEIRA INTERNACIONAL DE BRESCHIA. MONTECHIARO. MILÁN (ITALIA)

2005

CLAUSTRO DOS BISPOS. SANTO ESTEVO (OURENSE)

CASA DA XUVENTUD. OURENSE

CASA DO ESCUDO. VERÍN (OURENSE)

2002

GALERÍA CORA. BOAVISTA. O PORTO (PORTUGAL)

2001

GALERÍA CORA. BOAVISTA. O PORTO (PORTUGAL)

2000

PERMANENTE. ESPAZO ARTÍSTICO ARIA.O PORTO (PORTUGAL)

1999

GALERÍA C'AN PERLUS. MALLORCA

1988

CENTRO ESPAÑOL DE ARTES E OFICIOS. MADRID

GALERÍA C'AN PERLUS. MALLORCA

1993

COLECTIVA. PORT DE SOLLER. MALLORCA

1992

COLECTIVA. PREMIO DE PINTURA CAJA ESPAÑA. PONFERRADA (LEÓN)

Colección:

PALACIO DE LA ZARZUELA. MADRID

MUSEO MUNICIPAL DE OURENSE. OURENSE

CAROLINA HERRERA. ESPAÑA

ROBERTO VERINO. ESPAÑA

JAIME ISIDORO. PORTUGAL

JACOBS FISHMAN. ALEMAÑA

JAVIER BLANCO. ESPAÑA

NURIA BLANCO. ESPAÑA

JAUME ENSEGnat. ESPAÑA

COLECCIÓN INDEG. IUL. LISBOA (PORTUGAL)

